

10. Chana se svěřila se svým trápením Hospodinu

Chana se jednou šla vyplakat Hospodinu do svatyně. U vchodu se setkala s knězem Élím, který ji potěšil zprávou, že Bůh ji slyší a brzy se jí narodí dítě.

Minulé setkání jsme slyšeli o Chaně, která se vytratila od společného jídla a zamířila ke dveřím svatyně, kde byla uložena posvátná Archa úmluvy. Chtěla tam Hospodinu říct vše, co jí trápí. Nemohla už totiž vydržet posměch Peniny, která se jí smála, že ještě nemá žádné děti. Hned u vchodu do svatyně Chana poklekla, sklonila hlavu a velmi tiše, aby ji nikdo neslyšel, vyprávěla Hospodinu o tom, z čeho je tak smutná. Hospodina prosila za jednu jedinou věc. „Nezapomeň na mne, Hospodine, Bože zástupů,“ šeptala Chana. „Jsem tak nešťastná. Já bych tak ráda měla děťátko, malého chlapce. Když se nade mnou smiluješ a daruješ své služebnící chlapce, slibuji, že jej daruji tobě. Když povyroste, přivedu ho sem do svatyně, aby ti po celý život sloužil.“ Tak se Chana usilovně modlila k Hospodinu a Hospodinu složila i slib.

Chanu zpovzdálí pozoroval starý kněz Élí. Tiše seděl u dveří svatyně přemýšlel, co se té ženě mohlo stát. Klečela tam na zemi, její rty se pohybovaly, ale hlas nešlo slyšet. „Možná při slavnosti vypila příliš mnoho vína,“ řekl si Élí v duchu. Vstal a šel si s ní promluvit. „Kdo jsi? Co tu tk dlouho děláš? Běž odtud, jistě jsi opilá.“ „Já nejsem opilá,“ vysvětlovala Chana Élímu, „jsem jenom moc smutná. Vyprávěl jsem Hospodinu o mém zármutku a prosím jej o pomoc.“ „Nezlob se na mne,“ začal se omlouvat Élí, „nevěděl jsem, že se modlíš. Vrať se domů. Hospodin k tobě jistě bude dobrý. Věřím, že ti dá to, o co jsi tolik prosila.“ Chanu naplnila veliká radost a celá šťastná se vrátila k Elkánovi, její trápení bylo pryč. Na zpáteční cestě ze Šíla se pak jen smála. Věřila, že Hospodin její modlitbu vyslyší a chválila ho a děkovala mu za jeho dobrotu.

Úkol:

Chana nám jde příkladem. Můžeme se od ní naučit to, že když budeme mít jakékoliv trápení, např. mít strach před písemkou, budeme se bát nějakého kamaráda apod., stačí si vzpomenout, že máme velkého

pomocníka – Pána Boha. Jemu můžeme v modlitbě všechno povědět. A když nás Bůh nevyslyší ihned, když se modlíme, určitě neklesejme na mysli! Buďme vytrvalí! Bůh nás totiž někdy zkouší, jde-li nám doopravdy o to, o co prosíme. Kdo vážně a vytrvale prosí za něco, co potřebujeme a co by mu bylo k dobrému, toho Bůh jistě vyslyší.